

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. R.**
státní příslušnost Uzbekistán,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2020 č. j. OAM-23/LE-BA002-BA04-PS-2019, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 5. 2020.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovanému vytkl, že se dostatečně nezabýval specifickými okolnostmi jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jak je konstatováno v rozhodnutí žalovaného, byl zajištěn přímo na příslušném oddělení policie, kam se dostavil za účelem řešení své pobytové situace. Zjevně tedy vyvinul snahu svoji situaci řešit a s příslušnými správními orgány spolupracovat. Navíc, jelikož neměl potřebné doklady, dobrovolně a z vlastní iniciativy kontaktoval IOM, s kterou začal spolupracovat a která mu při zajištění dobrovolného návratu začala asistovat. V souladu s výše uvedeným rovněž v rámci svého vyjádření ze dne 3. 2. 2020 sdělil, že vycestovat chce, ale nemá doklady. Je tedy zjevné, že se své povinnosti nevyhýbá tak, jako je to v drtivé většině skutkově podobných případů. Nelze konstatovat, že by u něj nastala situace, že by nebylo možné aplikovat zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce v žalobě rovněž odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž obsáhle citoval. Vyslovil názor, že jelikož je zajištění krajním prostředkem, jehož následkem je omezení nebo zbavení osobní svobody cizince, je tento zásah v jeho případě neadekvátní a tvrdě zasahuje do jeho základního práva na nedotknutelnost osoby a na osobní svobodu tak, jak to uvádí čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Tento krajní prostředek má být přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním právem. V jeho případě se jedná o exces v rozhodování, jelikož je jasně prokázána jeho snaha vycestovat ze země, spolupracovat a řešit vzniklou situaci. Správní orgán je povinnen zvažovat efektivitu uložení zvláštního opatření v kontextu situace konkrétního cizince při zohlednění všech skutkových okolností, které v řízení vyšly najevo (pobytová historie, dřívejší porušování právních předpisů, způsob komunikace se správními orgány apod.).
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal především na žalobou napadené rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce pobýval na území České republiky po ukončení předchozího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v rozporu s uloženými správními vyhoštěními a po uplynutí platnosti příslušného výjezdního příkazu, který mu byl v této souvislosti vydán, tedy ode dne 3. 2. 2020, neoprávněně. Žalobce byl povinnen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších případných potřebných náležitostí a následně opustit území České republiky. Žalobce sice vypověděl, že se obrátil na IOM se žádostí o pomoc s vyřízením jeho cestovního dokladu a s vycestováním, ovšem poprvé se na ni obrátil těsně před koncem lhůty k vycestování a podruhé až po jejím konci, a v době platnosti jemu uděleného výjezdního příkazu z území ČR nevycestoval. Jeho tvrzení, že neměl čas vycestování řešit, protože pracoval nebo byl za Prahou se svými kamarády, rozhodně nelze považovat za relevantní překážku toho, aby si veškeré potřebné záležitosti včas vyřídil a z území ČR vycestoval. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti. Pouze sdělil, že neví, co ho tam čeká. Naopak přiznal, že požádal IOM o pomoc s vyřízením jeho návratu do vlasti. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku

zaměstnanosti cizinců na území ČR. V jeho případě existuje důvodná obava, že by se v případě nahrazení zajištění zvláštními opatřeními opět uchýlil do ilegality a následně by dobrovolně nevycestoval a opět by mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

4. O žalobě soud v souladu s § 46a odst. 8 věty 4 zákona o azylu rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím policie ČR č.j. KRPA-351264-26/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s platností od 9. 11. 2019 do 25. 11. 2021 a č.j. KRPA-403011-14/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské Unie v délce čtyři roky a doba k vycestování mu byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Právní moc nastala dnem 6. 12. 2019. Žalobci byla na jeho žádost dne 2. 1. 2020 prodloužena lhůta k vycestování do 2. 2. 2020 z důvodu nevydání náhradního cestovního dokladu. Ze spisu se dále podává, že 3. 2. 2020 se žalobce dostavil na příslušné oddělení OPKPE k prodloužení lhůty k vycestování. Ze spisu rovněž plyne, že se žalobce obrátil na Mezinárodní organizaci pro migraci (IOM) a to v lednu 2020 a dále 3. 2. 2020 s žádostí o zařazení do programu asistovaných dobrovolných návratů. Rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Praha č. j. KRPA-41553-17/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 3. 2. 2020 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, a žalobce byl umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí plyne, že důvodem zajištění byla skutečnost, že se žalobce dne 3. 2. 2020 opakovaně dostavil na OPKPE Praha za účelem prodloužení lhůty k vycestování, ovšem lustrací bylo zjištěno, že se nachází v evidenci nežádoucích osob, neboť pobývá na území ČR neoprávněně v rozporu s výše uvedenými uloženými správními vyhoštěními. Dne 3. 2. 2020 byl s žalobcem sepsán protokol. Žalobce kromě jiného uvedl, že v České republice pobývá od roku 2009 na pracovní vízum, které si na rok prodloužil, ale dále nevycestoval. Po nějaké době požádal o azyl, ovšem nebylo mu vyhověno. Bylo mu uloženo správní vyhoštění, ovšem nevycestoval, protože nemá cestovní doklad. Ztratil jej někdy v roce 2014. Doklad nějakou dobu neřešil. Na organizaci IOM se obrátil dvakrát a to na začátku ledna 2020 a 3. 2. 2020. K tomu vysvětlil, že dříve se na IOM nemohl obrátit, protože byl za Prahou s kamarády a jindy také neměl čas, protože pracoval. Pro vycestování zatím nic neudělal. Čeká, až mu IOM vyřídí doklad a pomůže mu s vycestováním. Žalobce dále sdělil, že na území ČR přicestoval z Uzbekistánu za prací a od svého příjezdu se zde nachází nepřetržitě. V České republice nemá žádné příbuzné, nemá zde nikoho v péči. Žije sám. Není zde nikde hlášen k pobytu. Občas pracuje na brigádě, rodinu má v Uzbekistánu. Uvedl, že chtěl vycestovat, ale nemá doklady.
7. Dne 6. 2. 2020 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 2. 2020 č. j. OAM-23/LE-BA002-BA04-PS-2019 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců. Ve

smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla trvání zajištění stanovena do 26. 5. 2020. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4, a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území ČR po ukončení přechodného správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rozporu s uloženými správními vyhoštěními a po uplynutí platnosti příslušného výjezdního příkazu, který mu byl v této souvislosti vydán, tedy od 3. 2. 2020, neoprávněně. Žalobce byl povinnen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších případných potřebných náležitostí a následně opustit území ČR. Žalovaný poznamenal, že žalobce sice vypověděl, že se obrátil na IOM se žádostí o pomoc s vyřízením cestovního dokladu a s vycestováním, ovšem poprvé tak učinil těsně před koncem lhůty k vycestování a podruhé až po jejím konci, a v době platnosti jemu uděleného výjezdního příkazu z území ČR nevycestoval. Jeho tvrzení, že neměl čas své vycestování řešit, protože pracoval nebo byl za Prahou se svými kamarády, dle žalovaného rozhodně nelze považovat za relevantní překážku toho, aby si veškeré potřebné záležitosti včas vyřídil a z území ČR vycestoval. Žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti. Žalovaný dále uvedl, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po více než 7 měsících od pravomocného ukončení jeho druhého řízení o udělení mezinárodní ochrany a až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do Zařízení pro zajištění cizinců. Dle žalovaného z výpovědi žalobce v rámci správních řízení nevyplynulo naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do Zařízení pro zajištění cizinců, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Žalovaný měl za prokázáno, že existují oprávněné důvody se domnívat, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve.

9. K žalobní námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně a nedostatečně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace uvedených zvláštních opatření. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se podrobně zabýval všemi relevantními skutečnostmi, ke kterým při svém rozhodování přihlédl (str. 3 – 4 rozhodnutí žalovaného). Soud souhlasí s jeho závěrem, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce vědomě nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti. Žalobce pobýval na území České republiky po ukončení předchozího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a po uplynutí platnosti příslušného výjezdního příkazu, který mu byl v této souvislosti vydán, přičemž lhůta k vycestování mu byla prodloužena do 2. 2. 2020. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobce byl povinnen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších případných potřebných náležitostí a opustit území ČR. Namítá-li žalobce v žalobě, že v rámci svého vyjádření dne 3. 2. 2020 sdělil správnímu orgánu, že vycestovat chce, ale nemá doklady a že vyvinul snahu svou situaci řešit a s příslušnými správními orgány spolupracovat, nelze tuto argumentaci žalobce přijmout. Jak správně poukázal žalovaný, žalobce se obrátil na IOM s žádostí o pomoc s vyřízením

jeho cestovního doikladu a s vycestováním poprvé těsně před koncem lhůty k vycestování a podruhé až po jejím konci. O naprosto liknavém přístupu žalobce svědčí jeho vysvětlení, že neměl čas své vycestování řešit, protože pracoval nebo byl za Prahou se svými kamarády. Na základě dosavadního chování žalobce nelze rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není předpoklad, že by spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel, a že propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení. Mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu i dle názoru soudu nelze v případě žalobce použít a jeho zajištění bylo zcela po právu.

10. Krajský soud uzavírá, že s odůvodněním rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno a rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné. Závěry žalovaného tak nejsou ani v rozporu s čl. 15 Směrnice č. 2013/33, EU. V rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016-48 Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo a je proto na místě, zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochrany, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.
11. Soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 9. 4. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje